

En meget speciel sommerferie

Sidste skoledag! Janus smilede drømmende og forventningsfuldt ved tanken om seks ugers sommerferie. Han stod hurtigt ud af sengen og løb ned ad trappen og ud i køkkenet, hvor forældrene måbende så på deres morgenfriske og glade søn. Det var ikke just, hvad de var vant til en hverdagsmorgen. "Hvad i alverden er den af? Hvad sker der?" "Go'morn' til jer også!" sagde Janus. "Sidste skoledag - sidste skoledag!" "Ja, det er dejligt at få ferie", sagde faderen. "Om en uge er det min tur, og Inger, ja, du har jo sidste arbejdsdag før ferien i dag". "Ja, det er dejligt at tænke på alle de feriedage. Bare jeg ikke havde så meget, jeg skal nå på arbejde inden ferien. Jeg bliver helt stresset af at tænke på det", sagde mor. "Vi skal slet ikke lave andet end at aflevere bøger, have nyt skema og have sodavand", sagde Janus. "Ja, du kan sagtens", smilede faderen.

Janus gik i 2. klasse og skulle i 3. efter ferien. Han klarede sig udmærket i de forskellige fag, men af en eller anden grund trivedes han ikke rigtigt. Han havde ikke de samme interesser som kammeraterne. Måske var det derfor, han følte sig lidt udenfor. Han var lidt af en drømmer. Hans fantasi fejlede i hvert fald ikke noget.

Forældrene havde talt om at bruge ferien til at få et tættere forhold til Janus. Alting gik så hurtigt i dagligdagen, at de ikke rigtigt fik givet sig tid til at være sammen i længere tid ad gangen. Alle tre glædede de sig til sommerferien, men det skulle vise sig, at den kom til at forløbe meget anderledes end nogen af dem havde kunnet forestille sig.

Der skete nemlig det, at familien fik et brev fra nogle fjerne familiemedlemmer, som de ikke havde haft kontakt med i adskillige år. De skrev, at Janus' fars grandtante var død, og at han havde arvet hendes sommerhus. Han undrede sig lidt over det, for han havde faktisk ikke været i kontakt med hende i mange år. Som barn havde han dog ofte været i sommerhuset hos Olivia.

Det endte med, at Janus og hans forældre ændrede deres ferieplaner og tog til Olivias sommerhus, som lå i udkanten af en skov med udsigt til havet.

Det viste sig, at huset var særdeles velholdt, og familien kunne benytte det uden at skulle reparere eller sætte i stand. Olivia havde opholdt sig der flere måneder hver sommer. Alle møbler og øvrigt udstyr havde de også arvet. Så de kunne bare nyde ferien i fulde drag.

Janus syntes hurtigt godt om huset og omgivelserne. Han fik sig endda et par legekammerater i nogle andre sommerhuse, men det meste af tiden var Janus og hans forældre alene sammen.

Der er flere historier på Bodil Waldstrøms hjemmeside: www.bodilw.dk

Lige før de skulle til at gå i seng den tredje aften, blev hele stuen pludselig oplyst af et stærkt lys. Det kom ude fra haven, og derude var der også et stort oplyst område - og et rumskib!" Rumskibet stod stille på græsset og slukkede det skarpe lys, så der kun var to svage lygter til at oplyse udgangen. Der var helt, helt stille, og det havde der også været, da rumskibet landede. Det var fladt og cirkelrundt, og det var vel en 4-5 meter i diameter.

Janus og hans forældre stod målløse og stirrede med store øjne ud på rumskibet. De så på hinanden med spørgende øjne, men ingen af dem nåede at sige noget, før der skete noget derude igen. Rumskibets dør gik op, og ud på en lille trappe, der helt automatisk blev sænket ned, trådte en lysende skikkelse, der lignede en stor dreng i størrelse og form, men alligevel så så helt helt anderledes ud. Han gik ned på græsset og hen mod vinduet, hvor den lille familie stod og var ved at besvime af skræk. Pludselig forsvandt rumskibet; men lysskikkelsen var der stadig. De havde fået besøg af et rumvæsen! Det var, som om kroppen bare bestod af lys og gule og grønne farver. Rumvæsenet rakte armen op til hilsen og smilede venligt til dem. Automatisk rakte de alle tre også armen op til hilsen, hvorefter de bestyrkede så på hinanden. "Hvad er det dog, der sker?" udbrød faderen. Der var dog noget mildt og rart over rumvæsenet; så ret hurtigt forsvandt skrækken, og den blev afløst af nysgerrighed.

Rumvæsenet bevægede sig hen til døren, og der blev banket tre gange!

Mor, far og Janus så på hinanden. Hvad skulle de stille op? "Åbner vi?" hviskede far og så på de to andre. Både mor og Janus sagde straks ja, og de gik alle tre til døren. Faderen åbnede den forsigtigt. Rumvæsenet stod på trappen og smilede til dem. De stirrede tilbage uden at sige noget, og de kunne ikke engang smile, så forbløffede var de. Dette var så uvirkeligt, som var det noget, de så på film; men de var lige midt i det her og nu. "Se nu ikke så forskrækkede ud. Det er bare mig, Jupiter, som fik lyst til at besøge Olivia." De så på hinanden. Rumvæsenet kunne tale, og endda deres sprog; men det var tydeligt, at det ikke var hans modersmål. "Olivia bor her ikke mere. Hun er død." "Det er jeg ked af at høre. Hun var sådan et dejligt menneske. Vi var gode venner." "Kendte du Olivia?" spurgte Janus. "Har I hørt noget om det?" han så spørgende på sine forældre, som straks svarede, at det havde de i hvert fald aldrig hørt om. "Er I noget af Olivias familie?" spurgte Jupiter. "Olivia var min grandtante", svarede far. "Vi hedder Janus, Lise og Peter. Vil du ikke indenfor?" Det ville Jupiter gerne. Tænk, de havde fået besøg af et rumvæsen.

De satte sig alle fire omkring det store køkkenbord. Jupiter så smilende hen for sig. "Nå, så Olivia har aldrig fortalt om mig. Ville I have troet på hende, hvis hun havde fortalt om mig?" De tre så på hinanden og sagde, at det ville de nok ikke. De ville nok have troet, at Olivia var ved at blive senil på sine gamle dage, hvis hun var begyndt at tale om besøg fra rummet.

Der er flere historier på Bodil Waldstrøms hjemmeside: www.bodilw.dk

Janus sagde lige pludselig, at han nok alligevel ville have troet på hende; for han vidste godt, at der var rumvæsener, selvom han aldrig selv havde mødt et - før nu. Både mor, far og Jupiter så overraskede på ham, og mor spurgte, hvorfra han vidste det. "Det ved jeg bare", sagde han stille. "Så er det måske, fordi du har set det i en film i fjernsynet", sagde far. "Men du ved da, at ikke alt, man ser i film, er rigtigt." "Nej, det er ikke bare fra film, jeg ved det. Jeg tænker bare, at sådan må det jo være. Selvfølgelig er der mennesker på andre planeter, selvom de måske ikke ligner os." Jupiter smilede glad: "Børn er ofte meget nærmere sandheden end mange voksne."

De så på hinanden alle fire. Ingen sagde noget et stykke tid. "Ja, vi kan vel ikke byde dig på noget at drikke eller spise, går jeg ud fra", sagde mor spørgende. "Nej tak. Det er umuligt for mig at indtage jeres form for mad og drikke. Jeres mads vibrationer er for langsomme for mig. I øvrigt skal jeg af sted igen nu. Jeg var glad for at møde jer. Kunne I tænke jer at besøge mig på min planet?" "Ja, ja!" sagde Janus hurtigt, men så fik han øje på sine forældres ansigtsudtryk. "Åh, jo, hvorfor ikke? Vi har jo ferie." Jupiter forstod, at det var for stor en mundfuld for de voksne at fordøje så hurtigt; så han foreslog, at de tænkte over det, til han kom tilbage om to dage ved samme tid. Hvis de så ville med til hans planet et par dage, så ville alt være klar til det. De skulle intet medbringe. Deres kroppe ville blive beskyttet på en sådan måde, at de hverken behøvede mad eller drikke eller noget andet, man kan se eller røre ved. Det ville ikke være farligt for dem på nogen måde. Olivia havde været med flere gange. De så igen på hinanden, mor, far og Janus. Dette var jo helt utroligt.

"Nå, jeg skal af sted. Jeg ser, at rumskibet er på vej", sagde Jupiter. Og ganske rigtigt. I løbet af et øjeblik stod det fuldt oplyste rumskib igen i haven. De gik alle fire derud. Jupiter gik hurtigt op i rumskibet, vinkede farvel, og derefter forsvandt rumskibet. Alt var som før, en almindelig sommeraften i haven foran Olivias sommerhus.

Det næste par timer snakkede den lille familie det hele igennem igen og igen. Det var virkelig sket. Alle tre var enige om forløbet. De ville ikke beslutte allerede i aften, om de skulle tage imod Jupiters tilbud om et besøg på hans planet. De ville sove på det.

Den næste dag under morgenmåltidet begyndte de igen at tale om det underlige besøg fra en fremmed planet. Men da Janus forsøgte at få forældrene til at sige ja til Jupiters invitation, var de enige om, at det var at gå for vidt. Det kunne der slet ikke være tale om. Ville Jupiter dem noget, måtte han komme her. Dermed basta. Janus var skuffet. Tænk at blive inviteret til en anden planet og så ikke tage imod tilbuddet!

Senere på dagen var Janus's forældre i gang med at gennemgå en kasse med nogle af Olivias ting. Pludselig stødte de på hendes dagbog, og det er jo noget at det mest interessante, man kan

Der er flere historier på Bodil Waldstrøms hjemmeside: www.bodilw.dk

tænke sig, men også noget uhyre privat; så de vaklede lidt frem og tilbage, før de besluttede sig til at læse i den. Deres nysgerrighed vandt, og da de havde læst nogle få linjer, forstod de, at Olivia faktisk skrev ikke kun for sig selv, men også til dem, der fandt dagbogen. Så de læste videre med god samvittighed.

"Jeg ved, at I, der nu læser i denne dagbog, vil blive rystede over det, jeg vil berette, men I må tro mig, når jeg skriver, at hvert et ord er sandt. Alt er oplevet af mig selv. Og jeg er hverken blevet senil eller forkalket endnu. Det er faktisk så spændende, at jeg ikke vil undlade at dele det med jer - men, som I ser, først når jeg ikke selv er her mere. Det er ligesom for besynderligt at tale om til mennesker, man ikke er i nær kontakt med." Derefter fulgte en beretning om Olivias første møde med Jupiter. Mor, far og Janus sad tæt sammen, så alle kunne følge med. Far læste højt. De kunne nikke genkendende til beskrivelsen af rumskibet og Jupiter.

Derefter fortalte Olivia, at hun havde besøgt Jupiters planet, som hed Zenith. Olivia havde gjort det! Hun havde accepteret Jupiters invitation. De tre så hurtigt på hinanden. Janus smilede beundrende og håbefuldt; for nu var der nok en ny chance for, at de kunne komme derop.

Det viste sig, at Olivia havde været med deroppe fem gange i alt. Det var spændende, men alligevel var de skuffede; for hun fortalte næsten intet om selve besøgene. Kun at det havde været spændende og helt, helt anderledes, end hun i sin vildeste fantasi havde kunnet forestille sig. Faktisk var det ubeskriveligt. Det skulle opleves, ellers var det ikke til at forestille sig. "Det forstår jeg nu ikke", sagde Janus. "Hun kunne da bare have prøvet. Jeg er sikker på, at jeg godt kunne have forestillet mig det." Det troede forældrene også, at de ville have kunnet.

Nu måtte de da derop, mente Janus. Olivia kom jo uskadt tilbage fem gange. Det var altså ikke farligt, kun umuligt at beskrive - for Olivia i hvert fald.

De læste videre, og det endte med, at Olivia ønskede god fornøjelse til læserne, hvis de altså blev inviteret af Jupiter og tog imod tilbuddet.

Mor, far og Janus så på hinanden. Efter fem minutters snakken frem og tilbage enedes de om at acceptere Jupiters invitation til dagen efter. Janus var lykkelig. Aldrig havde han glædet sig så meget til noget. Resten af dagen tænkte han stort set ikke på andet. Og om natten drømte han selvfølgelig om rumrejsen.

Næste dag sneglede sig af sted, men ved titiden om aftenen dukkede rumskibet op ude foran huset som to aftener tidligere. Jupiter trådte ud, og før han nåede at banke på døren, havde Janus åbnet den for ham. Han forstod på Janus's ansigtsudtryk, at familien havde besluttet sig for at tage

Der er flere historier på Bodil Waldstrøms hjemmeside: www.bodilw.dk

med, og det blev da også bekræftet af faderen, der fortalte Jupiter om Olivias dagbog, der havde fået forældrene til at ombestemme sig. "Godt", sagde Jupiter glad. "Er I klar?" Mor, far og Janus så på hinanden med en blanding af nervøsitet og forventning i blikket. De var klar.

Jupiter havde jo sagt, at de intet skulle have med; så de lukkede og slukkede blot overalt og gik så med Jupiter hen mod rumskibet. De skulle stille sig op ved siden af hinanden ved foden af rumskibets trappe, så de kunne blive badet i lyset af en projektør. De skulle langsomt dreje sig rundt, så lyset kunne ramme dem alle steder. Det var et kraftigt lys, men ikke skærende for øjnene. Det føltes behageligt, næsten som om de blev pakket ind i det på en eller anden måde. Som om de blev klædt i lys. Og det var faktisk noget i den retning, der skete, fortalte Jupiter dem. Lysbeskyttelsen skulle gøre det ufarligt for deres kroppe at forlade Jorden og samtidig gøre kroppene uafhængige af føde og så videre. Kroppene blev ligesom sat i nulstilling, en slags dybfrysning uden kulde. Hvis man forestillede sig, at de først kom tilbage om ti år, ville deres kroppe være nøjagtig som nu. Det var naturligvis kun deres kroppe, der blev behandlet på denne måde. De kunne stadig høre, se, lugte, forstå og tænke og så videre, og de kunne stadig bevæge sig og tale. De kunne bruge kroppen, men den havde ikke behov for føde og ilt. Det føltes underligt, men ikke ubehageligt. Man vænnede sig hurtigt til det.

Nu blev døren ind til rumskibet åbnet, og de gik ind. De blev budt velkommen af tre andre rumvæsener, der lignede Jupiter, bortset fra at de havde andre farver. Velkomsten var ledsaget af et sprudlende lysfarveshow. Det endte med en smuk regnbue over dem. Sikke farver! Der var farver, de aldrig havde forestillet sig før. De begyndte at forstå, hvorfor Olivia havde skrevet, at det var ubeskriveligt.

De opdagede, at døren var blevet lukket bag dem, og de mærkede et let sug i maven, da de lettede. Jupiter ledte dem hen til et vindue og pegede ud. Du godeste! Var de allerede nået så langt? De så Jorden som en fodbold i det fjerne. Janus strålede, og forældrene smilede. Nu var de midt i det. Deres livs underligste rejse. Jupiter så også glad ud. Han elskede at være rejseleder for jordboere. Der var så meget, de ikke anede noget om, og som de blev begejstrede for at opleve og få noget at vide om. Han sendte en kærlig tanke til Olivia, som virkelig havde vidst, hvad hun gjorde, da hun testamenterede sit sommerhus til netop disse mennesker.

Janus kiggede helt tryllebundet ud af vinduet. Hvor var det utrolig smukt at se universet herfra. Nu var Jorden kun at se som en lille bordtennisbold i det fjerne.

Jupiter begyndte at forberede dem på landingen, og få minutter efter var rumskibet faktisk placeret på et område, der umiddelbart fik Janus til at tænke på en blomsterpark, hvor han og hans forældre engang havde været. Men det var mere stemningen og farverne, der fik ham til at tænke

Der er flere historier på Bodil Waldstrøms hjemmeside: www.bodilw.dk

på den måde; for ellers var alt helt, helt anderledes end på Jorden. De var stadig inde i rumskibet, men nu blev døren åbnet og landingstrappen sænket. De kunne forlade rumskibet og sætte fødderne på planeten Zenith.

Så snart de var ude af rumskibet, sagde Jupiter til dem, at man her på planeten kun behøvede at bruge tankens kraft for at komme omkring. De kunne også bruge benene, men det var ikke nødvendigt. De tre jordboere mærkede godt, at kroppen næsten ikke var til at føle. Det var, som om den var næsten vægtløs. Samtidig forklarede Jupiter dem, at det jo også betød, at de skulle være opmærksomme på, hvordan de brugte tankens kraft, især i starten hvor de ikke var vant til det; for meget af det, de ønskede, ville kunne ske. Heldigvis krævede det, at det, de ønskede, ikke var skadeligt for nogen, heller ikke dem selv, og hvis de ønskede at gøre noget, der var skadeligt, betød det, at de ikke kunne foretage sig noget i nogle minutter, og i den tid ville de blive belært om, hvad der ville ske, hvis deres ønske var gået i opfyldelse. De ville blive belært på den måde, at nogle billeder ville blive vist for dem i deres indre som en drøm.

Janus og forældrene så på hinanden. Hvor var alt dette dog mærkeligt og også lidt afskrækkende. Jupiter beroligede dem dog med, at for at kunne bevæge sig ved tankens kraft krævedes det, at man kunne holde en tanke fast i ti sekunder og i den tid koncentrere sig om den 100%, og det var faktisk svært, sagde han smilende. Så han foreslog, at de bare bevægede sig omkring ved hjælp af benene, som de plejede på Jorden.

De prøvede forsigtigt at gå nogle skridt. De kom til at grine, både fordi det følte underligt drømmeagtigt, og fordi det så sjovt ud at se hinanden i den situation. Jupiter så glad ud. Det skulle nok blive et godt besøg. Han glædede sig til at vise dem sin planet og især til at lade dem opleve, hvordan man levede der.

Jupiter førte mor, far og Janus hen til et sted, hvor farverne og planterne dannede en cirkelform. "Her er mit hjem", sagde Jupiter. Da de trådte ind i cirkelformen, fornemmede de en anden atmosfære. Lyset blev anderledes, lydene anderledes, og det duftede anderledes. Det var en behagelig, sød og lidt stærk duft. "Jeg kan lugte, at min veninde Jeanette har været her for at lave et lille måltid mad til os. Jeg går lige ud og henter det." De tre så på hinanden med store undrende øjne. De så intet, der tydede på et hjem. Alt var usynligt, for dem i hvert fald. De kunne kun fornemme noget.

Jupiter var gået over til et sted, der grænsede ud mod den del af området, der var uden for cirklen. Han hentede åbenbart noget til dem og bragte dem det, uden at de så noget som helst. Men det duftede godt. "Jeg ved godt, at jeg sagde, at I ikke behøvede at spise, og det gør I heller ikke, og

Der er flere historier på Bodil Waldstrøms hjemmeside: www.bodilw.dk

da slet ikke mad, som I kender det. Dette er blot ment som et lille velkomstmåltid, også for at vise jer lidt om vores måde at leve på."

"Jamen hvordan kan vi spise noget, vi ikke kan se, kun lugte?" spurgte mor med et smil. Jupiter slog en latter op. "Ja, selvfølgelig. Hvor er jeg glemsom. Det vil sige, at I slet intet har set her i mit hjem?" "Ja, vi har blot fornemmet andre farver og dufte", sagde far.

Jupiter gik helt langsomt en tur rundt langs hele cirkelens omkreds. Derefter satte han sig ned og så meget koncentreret ud et øjeblik, og med ét begyndte farverne inden for cirkelens omkreds at antage form. De så nu, at de stod ved et højt bord, hvorpå der var anbragt små smukke tallerkener med noget velduftende på. Det var deres velkomstmåltid. Det lignede intet, de nogen sinde havde set før. De tog alle tre en mundfuld. Det kunne ikke mærkes, men hvor det smagte vidunderligt. Ubeskriveligt som næsten alt andet her.

Janus og hans forældre så smilende på hinanden. De nød det lille måltid, selvom de ikke kunne mærke det i munden og altså heller ikke tygge eller synke. Men smage det kunne de da, og så feder det sikkert ikke engang, tænkte Janus's mor. Da de havde talt lidt med Jupiter om maden og omgivelserne, sagde han, at det nu var på tide at tage tilbage til Jorden. "Allerede", sagde Janus skuffet. "Jamen vi er jo lige kommet. Du talte om et par dage." "Tidsfornemmelsen på rejsen og her på Zenith er helt anderledes, end I er vant til. Når vi er tilbage ved jeres sommerhus, vil det være næsten to døgn, siden vi tog derfra." Janus, mor og far måbede. "Olivia havde ret i sin dagbog. Hvor er alt her dog anderledes og mærkeligt - og meget, meget spændende", sagde far. De to andre nikkede, Jupiter smilede.

Da de efter hjemturen atter stod foran rumskibet på græsplænen og blev belyst af lysprojektørerne igen, denne gang for at komme tilbage til deres normale tilstand, foreslog Jupiter dem endnu et besøg, og de tog med glæde imod invitationen. Om en uge samme tid og sted. De tog afsked med Jupiter, og da de kort tid efter sad i køkkenet og hyggede sig, havde de rigtig meget at tale om.

Janus havde fået en idé, som han ikke kunne få ud af hovedet, og som han besluttede sig til at afprøve; men han ville ikke fortælle sine forældre om det. De næste dage øvede han sig på at koncentrere sig om noget mindst ti sekunder ad gangen. Jupiter havde haft ret; det er faktisk meget sværere, end man skulle tro. Hele tiden kom der andre tanker ind i hovedet. Mor og far bemærkede godt, at Janus indimellem så noget fjern ud, men de troede bare, at han tænkte på planetbesøget.

Dagene gik hurtigt. De nød sommerdagene, og før de fik set sig om, var det tid til næste besøg på Zenith.

Og Jupiter var der lige på klokkeslæt. Turen forløb som sidst, og inden længe var de igen i Jupiters cirkelbolig, som han denne gang straks gjorde synlig for dem.

"Jeg må hellere skynde mig at afprøve det", sagde Janus til sig selv, "for tiden går jo så utroligt hurtigt her." Mor og far så aldeles bestyrtede ud, da de pludselig så, at Janus var væk og straks derefter var at se et godt stykke derfra, hvor nogle af planetbørnene legede med noget spændende legetøj.

Jupiter smilede glædeligt overrasket og beroligede straks forældrene. "Det er en fremmelig og lærenem søn, I har", sagde han anerkendende. Og sekundet efter var Jupiter at se ovre ved siden af Janus. De to smilede leende til hinanden. "Har du øvet dig meget, Janus?" "Ja, og du havde ret i, at det ikke var så let." "Nu, når du kan det, er det på tide, du lærer nogle regler, så du ikke kommer til at gøre noget forkert. Jeg kan sætte dig ind i nogle af dem i rumskibet om lidt, når vi skal tilbage til Jorden. Men jeg vil allerede nu sige til dig, at det er meget vigtigt, at du, når du koncentrerer dig så meget, udelukkende koncentrerer dig om noget, der hverken er skadeligt for dig selv eller andre. Tankens kraft er meget stærk, og i koncentreret form er den farlig, hvis den bruges negativt. Men når den bruges positivt, er der uanede muligheder, som mange jordmennesker ville kalde overnaturlige og uforklarlige. Husk altid at bruge dine koncentrerede tanker positivt, Janus."

Janus nikkede. Når man har prøvet, hvad han netop havde, var det ikke svært at forstå Jupiters advarsel.

"Skal vi tage over til dine måbende forældre igen?" spurgte Jupiter med et smil, og Janus kom til at le, da han så forældrenes udtryk. Øjeblikket efter var de alle fire samlet igen. "Janus, hvordan gjorde du? Det må du lære os", sagde faderen smilende. "Det er nemt nok, når man altså først kan det", sagde Janus og fortalte dem, at han faktisk havde trænet meget.

Det blev ikke til flere rumrejser i den sommerferie; men der ventede helt sikkert den lille familie mange spændende oplevelser, når de fremover kom til Olivias sommerhus. I mellemtiden var det forældrenes tur til at opøve koncentrationsevnen.